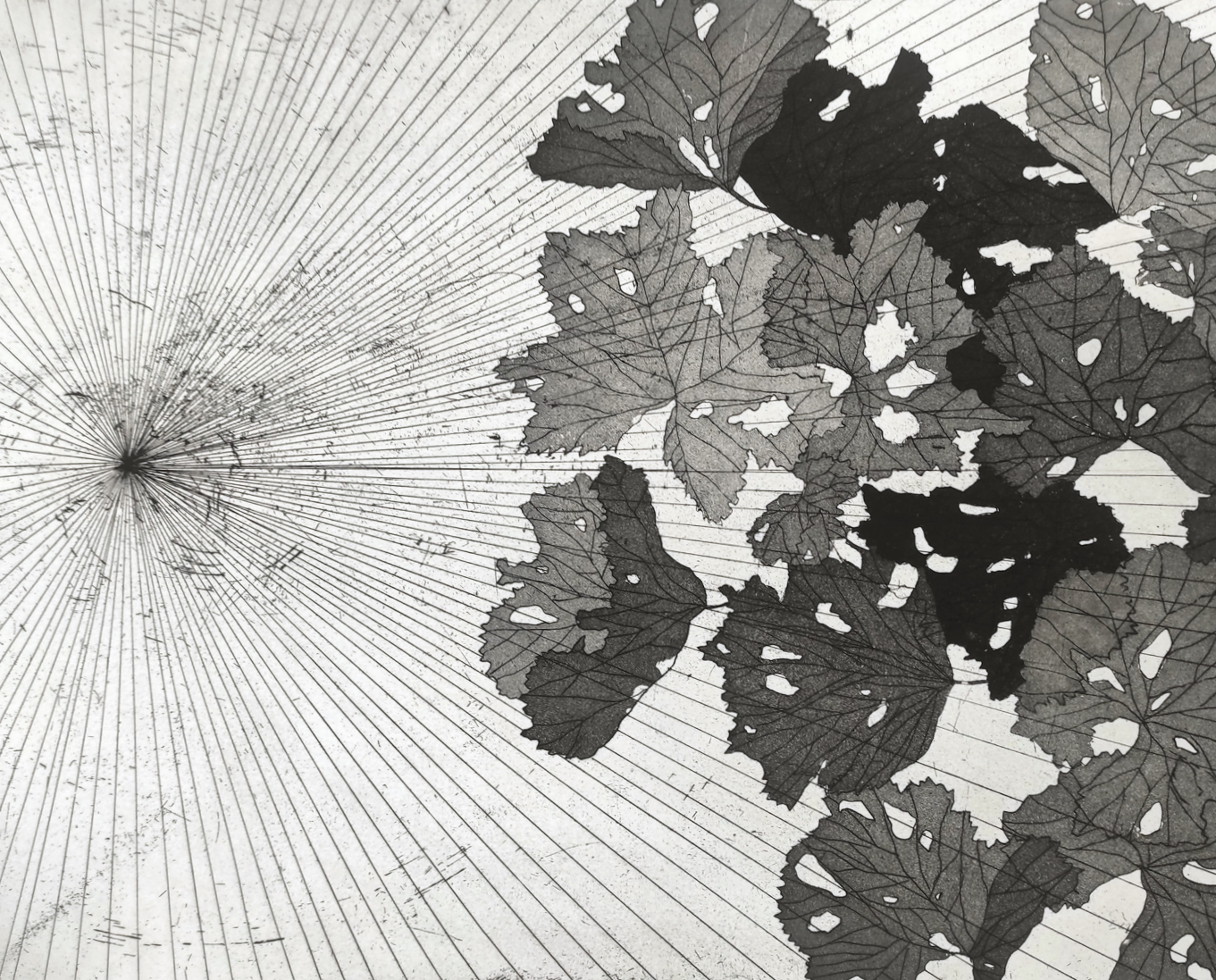

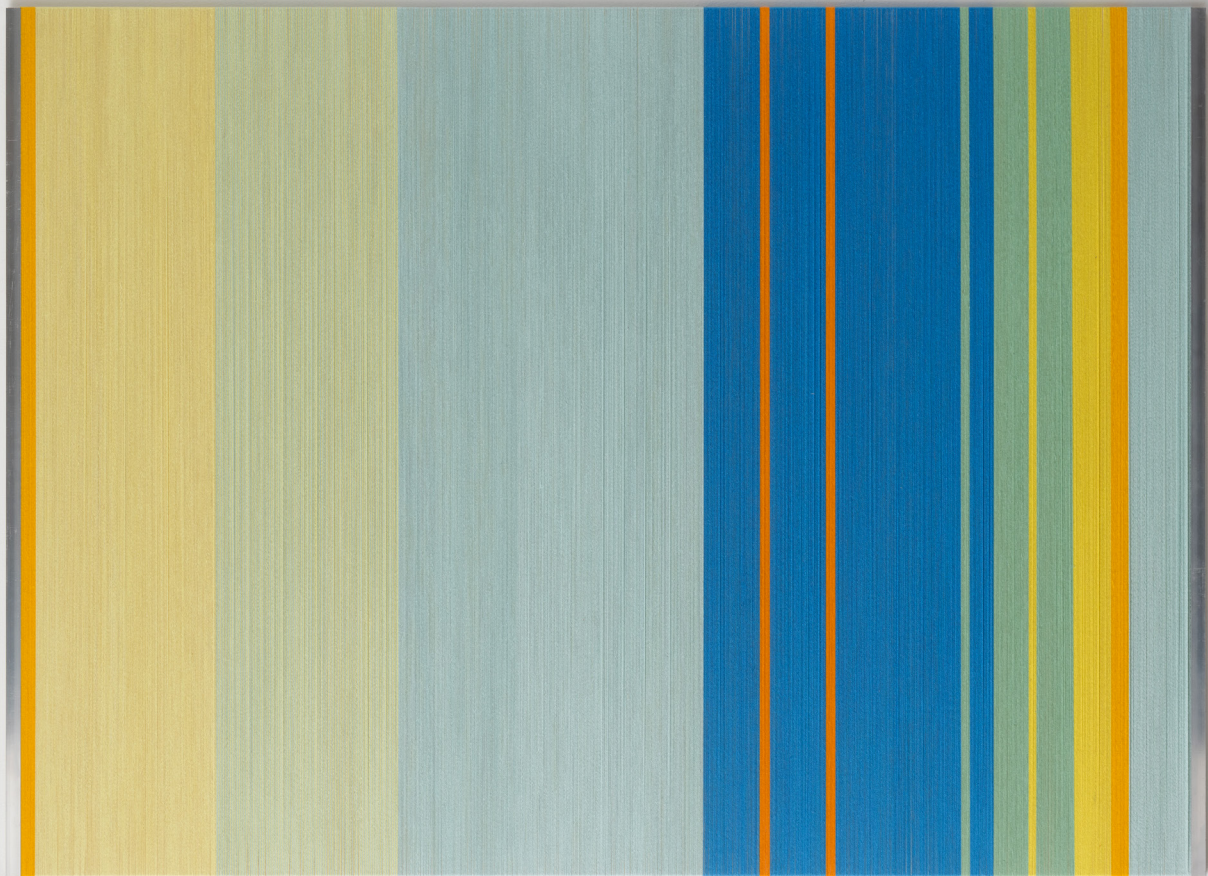
נונפיניטו 2025, תערוכת הסיום של אמני תכנית הרזידנסי של ארטפורט, מציגה פרויקטים ורעיונות חדשים שצמחו בשתי הקומות העליונות של ארטפורט במהלך השנה האחרונה. התוכנית השנתית כוללת לצד הסטודיו גם מפגשים שבועיים, והזדמנויות משותפות ליצור, לקרוא, לדבר ולחשוב יחד.

המשמעות של פתיחת תערוכת אמנות בישראל בימים סוערים אלו לוותה בהרבה שיחות. נונפיניטו נפתחת אומנם במתכונתה הרגילה, אבל רוח התקופה והזמן מנשבת בעבודות, ומציפה לפני השטח את הדאגות, השאלות והתקוות שלנו.

שם התערוכה "נונפיניטו" הגיע במקור ממיכלאנג'לו, שהותיר חלק מפסליו בלתי גמורים בכוונה, כך שניתן היה לראות עליהם את תהליך העבודה. אבל נונפיניטו היא גם עמדה אידיאולוגית של התנגדות לסופיות – בחירה להשאיר את הדברים פתוחים, להימנע מהשלמה עם המציאות או מהכרעה סופית. בעידן של משבר מתמשך, שבו חיינו מתנהלים במצב ביניים תמידי, אי-סיום אינו רק תוצאה של נסיבות אלא אסטרטגיה של הישרדות ותקווה.

פגיעות היא תנאי לקיום משותף – ההכרה בהיותנו חשופים ושבריריים אינה סימן לחולשה אלא קרקע שממנה יכולים לנבט חיים משותפים. מנקודת מבט זו, נונפיניטו אינו חסר אלא אפשרות: הזמנה ליצירה מתמדת, להבנה שיש לנו אחריות הדדית, לבניית הפוטנציאל לעתיד אחר, לצד הניסיון להיאחז בחיים ולקוות שימשיכו להתקיים גם לנוכח חורבן ואובדן.

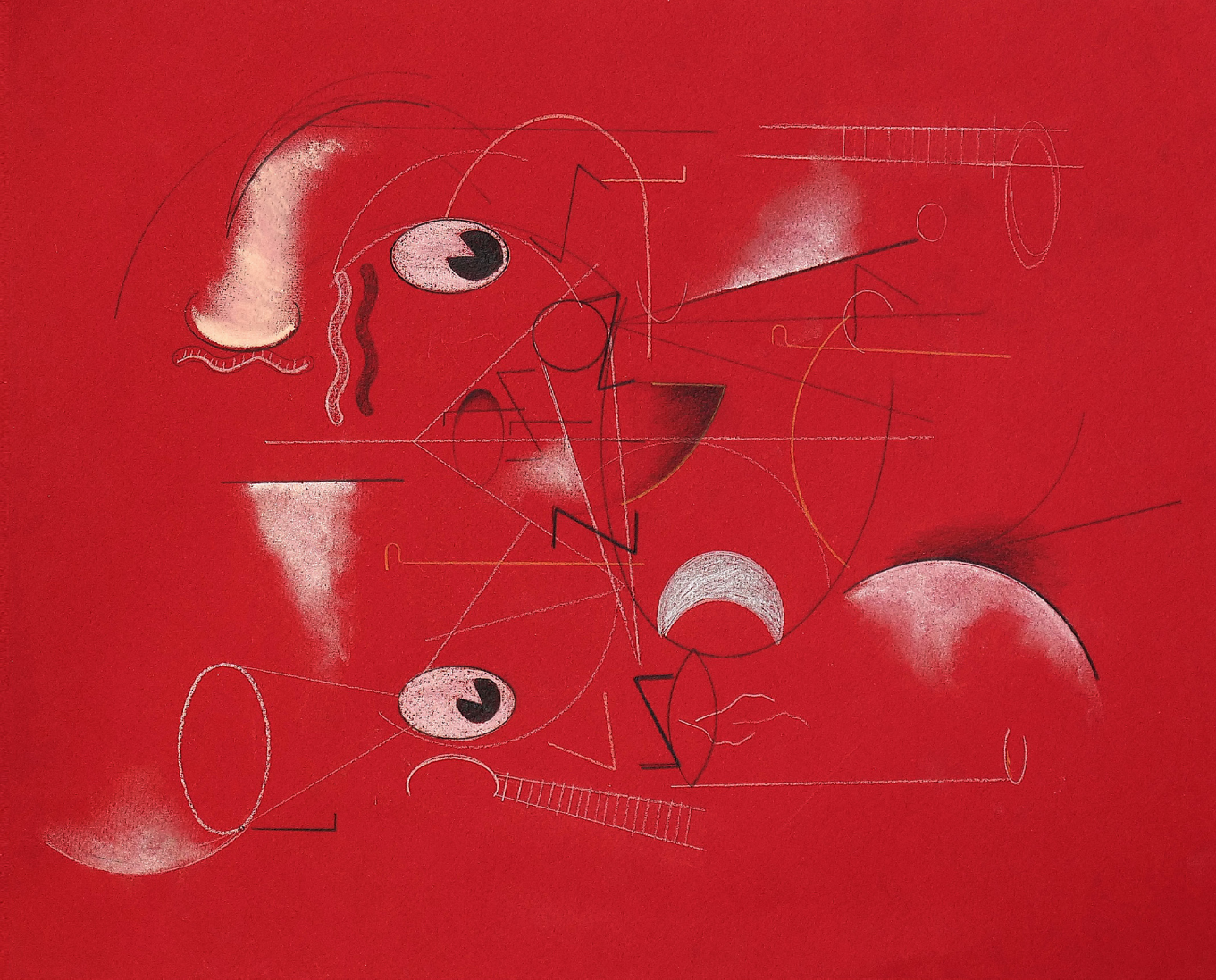

Uri Weinstein operates in the space between sculpture, theater, and sound. Many of his works are based on everyday objects, which he infuses with voice, function, and rhythm, orchestrating them into events where humor and sadness coexist. He draws on local culture—plays, songs, and films—as raw material through which to probe Israeli society, paying particular attention to manifestations of masculinity and militarism, to rituals of commemoration and initiation, and to the aesthetics hidden in seemingly trivial acts.

In his current work, Weinstein's point of departure is materials gathered in the city's south, in Artport's immediate surroundings. Along the way, fragments of economy, culture, and daily routine accumulate: near a food distribution station for people living on the street, he collects disposable "Alaska Vodka" cups, stacking them into a fragile tower of promises. Combined with "Master Café" cans, they turn into an improvised "Espresso Martini," a South Tel Aviv version of urban chic. A child's lion costume, found discarded on the pavement, is mounted on two microphone stands, highlighting the vulnerability of both lion and artist. The Politician, a giant suit sewn from blue linoleum—normally used for industrial floors—appears as though it has lost its power and collapsed onto the ground. Wandering the streets becomes a ritual of editing, measuring, and marking. These remnants of consumption enter the gallery not as waste, but as collaborators in creation, echoes of fleeting human gesture.

אורי וויינשטיין פועל במרחב שבין פיסול, תיאטרון וסאונד. רבות מהעבודות שלו מבוססות על אובייקטים יום יומיים, שהוא מעניק להם קול, תפקיד וקצב, ומארגן אותם יחד לאירוע בו חיים זה לצד זה הומור ועצב. הוא משחק בתרבות הישראלית — מחזות, שירים וסרטים, כחומר גלם כדי לבחון את החברה הישראלית, תוך מתן התבוננות מיוחדת בגבריות והמיליטריזם המקומי, בטקסי הנצחה וחינה, ובאסתטיקה החבויה בפעולות הנראות טריוויאליות.

בעבודה הנוכחית נקודת המוצא שלו היא חומרים שנאספו בדרום העיר, בסביבה המיידית של ארטפורט. לאורך הדרך נאספים שברים של כלכלה, תרבות ושגרה: ליד תחנת חלוקת מזון לדרי רחוב הוא אוסף כוסות חד-פעמיות של "וודקה אלסקה", שנערמות יחד למגדל של הבטחות, ובשילוב עם פחיות "מאסטר קפה", הופכות לקוקטייל "אספרסו מרטיני", גרסת דרום תל אביב. תחפושת אריה לילד, שנמצאה זרוקה ברחוב, מועמדת על שני סטנדים של מיקרופונים, ומדגישה את שבריריותו של האריה ושל האמן. "הפוליטיקאי", חליפת ענק שנתפרה מלינולאום כחול, שמשמש לרוב לרצפות תעשייתיות, נראית כאילו איבדה את כוחותיה והיא קורסת על הרצפה. ההליכה ברחובות הופכת לריטואל של עריכה, מדידה וסימון, ושיירי הצריכה לא מגיעים לחלל הגלריה כפסולת, אלא כשותפים ליצירה, הד של מחוות אנושיות.

חביב קפטצון Haviv Kaptzon حفييف كاپتسون

A shirt, a seashell, a paper bag, and a statue of Lenin are placed on a table. Soon they will begin to speak. The table introduces itself first; gradually, the other objects join in, each claiming a voice and an identity, shedding its original form to become an instrument in a multi-voiced play—a chorus of monologues, where each voice beats independently, and at the same time, is entwined in a polyphonic whole.

The various elements in Haviv Kaptzon's work explore the incarnations of power, and how it ultimately overtakes the one who wields it. Inspired by Simone Weil's *The Iliad*, or *The Poem of Force*, an unnamed dictator appears and gradually loses control, until power is no longer his tool, but his master. History repeats itself before our eyes: Mussolini, Ceaușescu, Caligula—all links in an endless chain of eroding and corrupting domination.

The other face of power, one that not only corrupts its bearer but also inflicts suffering on the powerless, is embodied in the work by an unrelenting mosquito circling the Buddha's head. The prince who fled his palace in search of enlightenment now sits under the Sacred Fig tree (*Ficus religiosa*)—the very same tree whose fruits litter Tel Aviv's sidewalks—seeking a solution to human suffering. The persistent mosquito reminds him that suffering is not a law of nature, but a consequence of human violence.

All the voices of the animated objects—the mosquito, the dictator, the mother's voice message—interweave, and the eye must shift between parallel events and narratives. A simultaneous space unfolds between the talking head and Nina Simone's *Strange Fruit*—a world in which tragedy and comedy, history and the everyday, are woven together, offering a fresh perspective on what we once believed to be inanimate.

חולצה, צדף, שקית נייר ופסל של לנין מונחים על שולחן. תיכף הם יתחילו לדבר. ראשון מציג את עצמו השולחן ובהדרגה מצטרפים אליו יתר החפצים, כל אחד מהם תובע לעצמו קול זהות, מאבד את צורתו המקורית והופך להיות כלי במחזה רב קולי. מקהלה של מונולוגים, שבה כל קול פועם בכני עצמו ובו בזמן נכרך בתוך שלם פוליפוני. חלקי העבודה השונים מתבוננים בגלגוליו של הכוח ובאופן שבו הוא משתלט על מי שאוחז בו. בהשראת "שירת הכוח" של סימון וייל, מופיע דיקטטור עלום המדרדר בהדרגה עד שהכוח חדל להיות כלי בידי והופך להיות אדונו. ההיסטוריה חוזרת על עצמה אל מול עינינו — מוסוליני, צ'אוס'סקו, קליגולה — כולם חוליות בשרשרת אינסופית של שררה שנשחקת ומשחיתה. על ההיבט האחר של הכוח, שלא רק משחית את מי שמחזיק בו, אלא גם מביא לסבל למי שאינו מחזיק בו, מדבר בעבודה יתוש טורדני החג סביב ראשו של הבודהה. הבודהה, הנסיך שברח מהארמון בחיפוש אחר הארה, יושב תחת עץ הפיקוס הקדוש, אותו עץ שפירותיו מלכלכים את הרחובות תל אביב, ומחפש פתרון לסבל האנושי. היתוש הטורדני, שחג סביב ראשו מזכיר לו שהסבל אינו הכרח הטבע, אלא תוצר של אלימות אנושית. היתוש, הדיקטטור, האם שמשאירה הודעה קולית — הקולות של החפצים המונפשים מתערבלים זה בזה, והעין נדרשת לנוע בין אירועים וסיפורים מקבילים. בין המוח המדבר "פירות מזרזים" של נינה סימון נבנה מרחב סימולטני — עולם שבו הטרגדיה והקומדיה, ההיסטוריה והיומיום, נשזרים זה בזה ומציעים נקודת מבט אחרת על מה שחשבנו לדומם.

Noa Schwartz regards the Artport building as a living, breathing organism. She searches for places where the structure is lacking and responds with material gestures that expand it. Over the course of her year-long residency, she created a work in a hole that had opened in the floor on the building's top level. In *Nonfinito*, she responds to the persistent, practical need for a new desk for the gallery operator—a need that originated in functional necessity, but soon soared into the realm of the artist's fantasy. Apparent functionality transforms into gesture, blurring the line between utility and art, between the mundane and the poetic.

The logs, like many of Schwartz's materials, arrived at the studio through an ongoing act of gathering by the artist herself and by friends attuned to her practice. They remained with her throughout the year, metamorphosing slowly, until, almost untouched, they gave rise to something both familiar and new. Seaweed tangles, gathered along the Sicilian coast, found a home on a log from Tel Aviv's Bialik Street; thorns that fell from another tree were collected and carefully sorted as a potential archive for preservation that may not necessarily be realized. Wood carvings removed from one piece to make room, found their way into another. Through Schwartz's gestures, wood—a familiar, perishable substance—becomes a vessel of memory. On its way to decay, the log receives a quiet addition that extends its life, granting it a new function and an added purpose.

The works on view transpire along the seam between the transient and the permanent—between presence in a place and responsiveness to its real-time needs, and the desire to leave traces and a material legacy in a place that was her home, if only for one year.

נועה שוורץ מתבוננת על בניין ארטפורט כבגוף חי ונושם. היא מחפשת את המקומות בהם המבנה חסר ומגיבה אליהם במחוות חומריות שמרחיבות אותו. במהלך השנה היא יצרה עבודת אמנות בחור שנוצר ברצפה בקומה העליונה, וב"נונפיניטו" היא עונה על רצון מתמשך לשולחן חדש עבור מפעילת הגלריה, שהתחיל מהצרכים של המקום, והמריא לפנטזיות של האמנית: ממרחב לשיבה למקום לברשורים, ממתלה לקליקר לפתח המאפשר הצצה למה שקורה מתחת לשולחן. פונקציונלית לכאורה מתעצבת למחווה שמטשטשת את הגבול בין השימושי לאמנותי, בין היומיומי לפואטי.

בולי העץ ורבים מהחומרים האחרים איתם עובדת שוורץ הגיעו לסטודיו בפעולת איסוף מתמדת שלה ושל חבריה, שמכירים את תחומי העניין שלה. בולי העץ שהו איתה במשך כל השנה, השתנו, הוחסרו וחוברו, עד שכמעט מבלי להשתנות נוצר מהם דבר שהוא גם חדש וגם מוכר. עיגולי אצות שמקורם בים בסיציליה מצאו את מקומם בבול עץ מרחוב ביאליק, קוצים שנמלו מגזע אחר נאספים וממויינים בקפידה כפוטנציאל לשימור שלא בהכרח יתממש. גילופי העץ שהוסרו מעבודה אחת כדי לפנות בה מקום, מוצאים את דרכם לעבודה אחרת. העץ, חומר מתכלה ומוכר, הופך דרך הפעולות של שוורץ לנשא של זיכרון. גזע העץ שנמצא בדרכו להירקב מקבל תוספת קטנה שמאריכה את חייו, מעניקה לו עוד תפקיד, שימושיות נוספת.

העבודות בתערוכה מתמקמות בקו התפר שבין הזמני לקבוע — בין נוכחות במקום ובצורך העולה בו בזמן אמת, לבין הרצון להותיר עקבות ומורשת חומרית במקום שגם אם רק לשנה אחת שימש כבית.

נקמה

דניאל קיצ'לס Daniel Kiczales דניאל קיצ'לס

Ido, the Israeli singer of the moment, writes about what is happening on both sides of the border—how the conflict affects him and his surroundings, and above all—us.

The album *Songs from the Heart* was written in collaboration between artist and musician Daniel Kiczales and artificial intelligence engines—unfeeling tools that, under Kiczales's guidance, forge a moral compass in a time that challenges what may be said or felt. They write about what makes headlines and what is pushed to the margins, raising questions the Israeli public asks, and those it prefers to leave aside.

The songs, also performed by artificial intelligence, result from the engines' attempt to define the Israeli sound of this moment. Using generic writing patterns and textual and musical clichés, the songs lead listeners down familiar paths—choruses that sound as though they have always been here—and present as self-evident, and banal the mechanisms of response to reality: what remains unsaid, and how a life of war, loss, and fracture becomes a muted routine.

Popular music—blues, rock, punk—has long served as a vehicle for subversive messages, offering critical perspectives on the societies in which it was written. In today's Israel, however, music often functions to mask pain and boost national morale. Kiczales relies on artificial intelligence to create an additional stratum within the corpus of Israeli war songs—songs of guilt. Through Ido, he asks how one can write about the harsh reality around us, about the role of creation in wartime, shaping of memory and collective consciousness, and the potential impact of art on life and reality.

The songs are a reckoning, inward and outward—a journey of conflict between the speaker, himself, and his surroundings. They offer no utopia, but ask what we lose as a society when we refuse to see, hear, speak, or sing.

עידו, הזמר הישראלי של הרגע, כותב על מה שקורה בשני צידי הגבול, על האופן בו הקונפליקט משפיע עליו ועל סביבתו הקרובה, ובעיקר על מה שקורה לנו, כאן, בעקבותיו.

האלבום "שירים מהלב" נכתב בשיתוף פעולה בין דניאל קיצ'לס, אמן ומוסיקאי, ומנועי בינה מלאכותית — כלים חסרי רגש, המנסחים בליוויו של קיצ'לס מצפן מוסרי בתקופה המערערת על מה שמותר לומר ולהרגיש. הם כותבים על מה שמדווח בחדשות ועל מה שנדחק לשוליהן, ומעלים שאלות שהציבור הישראלי שואל, וכאלה שהוא מעדיף להשאיר בצד.

ביצועי השירים, שנוצרו גם הם על ידי בינה מלאכותית, הם תוצאה של החתירה של אותם מנועים להגדרת הצליל הישראלי של התקופה הנוכחית. באמצעות שימוש בתבניות כתיבה גנריות ובקלישאות טקסטואליות ומוסיקליות, השירים מובילים את המאזינים בדרכים סלולות היטב. דרך פזמונים הנשמעים כאילו היו כאן תמיד הם מציגים כמובן מאליו, צפוי ונדוש, את מנגנוני התגובה השונים למציאות, את מה שאינו נאמר ואת מה שהופך חיים של מלחמה, אובדן ושבר לכדי שגרה יומיומית.

מוסיקה פופולרית — בלוז, רוק, פאנק — שימשה לא פעם להעברת מסרים חתרניים ולהתבוננות אלטרנטיבית וביקורתית בחברה בה היא נכתבה. בישראל של היום משמשת המוסיקה ככלי למיסוך הכאב והרמת המורל הלאומי. קיצ'לס נשען על הבינה המלאכותית כדי לייצר נדבך נוסף לקורפוס שירי המלחמה הישראלי — שירת האשמה. הוא שואל דרך עידו על הדרך בה ניתן לכתוב על המציאות הקשה סביבנו, על תפקיד היצירה בזמן מלחמה, על עיצוב הזיכרון והתודעה הקולקטיבית, ועל פוטנציאל ההשפעה על החיים והמציאות. השירים הם מעין חשבון נפש, מבית ומחוץ, מסע של התחבטויות וקונפליקטים בין הדובר לעצמו ולסביבתו, שאינם מציעים אוטופיה, אלא שואלים מה אנחנו מפסידים כחברה, כשאנחנו לא רואים, לא שומעים, לא מדברים ולא שרים.

צוות ארטפורט:

מנהלת ואוצרת ראשית **ורדית גרוס**

מנהלת תכנית הרזידנסי **יעל משה**

אוצרת ומפיקה **נעמה הנמן**

אחראית גלריה ומדיה חברתית **ניצן גאון**

אחראי תחזוקה **בראנט קרטנר**

עיצוב גרפי **סטודיו נעמי גיגר עם אפרת שמואלי וסער דאובה**

יחסי ציבור **מירה אן בינרט, עדה לחובר**

תרגום לאנגלית **דריה קטובסקי**

הקמה **ששי מזור, בראנט קרטנר**

הקמת מולטימדיה **PRO-AV**

ארטפורט, מיסודה של הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון, פועל ללא מטרות רווח לקידום ולטיפוח האמנות העכשווית בישראל. באמצעות כנסים, תערוכות, סדנאות מקצועיות לאמנים ותכנית הרזידנסי הבולטת בישראל, ארטפורט פועל להשמעת קולם של אמנים במרחב הציבורי ולקידום הקשרים בין אמנות לחברה.

הקרן המשפחתית על-שם תד אריסון: ג'ייסון אריסון (יו"ר), רחלי כהן (מנכ"לית), יפעת שמואליביץ (סמנכ"ל השקעות חברתיות), קינן רבינו (סמנכ"ל מיזמי החזון)

ועדה מייעצת לארטפורט: סאלי הפטל נוה, דנה יהלומי, מירה לפידות, דוד עדיקא

Artport team:

Director and chief curator **Vardit Gross**

Residency program manager **Yael Moshe**

Curator and Producer **Naama Haneman**

Gallery assistant & social media **Nitzan Gaon**

Maintenance **Brent Cartner**

Graphic design **Studio Nomi Geiger with Efrat**

Shmuely and Saar Daube

PR **Mira Ann Beinart, Ada Lachover**

English translation **Daria Kassovsky**

Construction **Sassi Mazor, Brent Cartner**

Multimedia **Pro-AV**

Artport, founded by the Ted Arison Family Foundation, is a non-profit art organization fostering and promoting contemporary Israeli art. Through conferences, exhibitions, workshops, professional training, and Israel's leading visual arts residency, Artport advances artists and the connections between art and society.

The Ted Arison Family Foundation: Jason Arison (Chairman), Rachel Cohen (CEO), Yifat Shmuelevitz (Social Investments CFO), Kaynan Rabino (VP of Vision Ventures)

Advisory Board: Sally Haftel Naveh, Mira Lapidot, Dana Yahalomi, David Adika